Примарні камениці і коші подвір’їв,
мов нетрі мороку, вузькі і мокрі сходи,
провалля ночі, що його ніхто не зміряв,
і смуток темних брам, і цвілі млосний подих.

Зім’ятий і заляпаний паперу клаптик,
коротка, проста записка: "Ніхто не винен,
злочинця не шукати!" Йде у тихих лаптях,
мов мудрий кіт, дахами місяць, нетля лине.

З розкритих проводів букетом синя пара,
із мідних, спухлих жил блакитна кров струмує.
З-за шафи, що в півсні принишкла з ляку марить,
примарне соло на кларнеті смутку, чуєш?

Палає струм блакитний, мов душа в натхненні,
і шепіт божевілля два серця колише
з-під дна свідомості.
І ніч у вир шалений!
І синім квіттям газ в подертий килим тиші!

На ліжко, човен розкоші й нудьги кохання,
сідає миша місячна — цинічна й куца,
і тіло з тілом, тісно сплетені востаннє,
в неситих скорчах болю й насолоди в’ються.

Похилений над ними синій янгол газу
вінчає їх вогнем блакитним, наче миртом,
і душі, мов лілеї, кидає в екстазу,
аж спаляться, немов останні краплі спирту.

1935